

Komandi partur

Seinasti partur hjá John kemur um tríggar vikur. Tann 15. júní verður minnisvarði avdúkaður í Svínay. Í hesum sambandi verða tveir partar av síðsøguni úr Svínay.

tá vóru boð eftir honum at koma fyri rættin. Eg fór saman við honum í bilinum hjá agentinum.

Agenturin koyrði okkum fyrst til eitt hús, har havnaarbeiðarar plagdu at hittast. Har fór agenturin inn. Eftir eini løtu kemur hann aftur. Eg segði við hann, um vit ikki skuldu fara í rættin? Tá er hann í fylgi við einum manni, og eg spurdi, hvør ið hann var. Jú, hesin maðurin var eisini í bilinum saman við sjaførinum. Hetta var eitt sindur lægið, tí okkara menn høvdu bara sæð ein mann í bilinum. Vit fara so í rættin. Tá greiðir hesin maðurin frá, at hann var í bilinum. Hann sá, at teir arbeiddu frammanfyri, har teir komu koyrandi. Hann bað sjaførin um at støðga, so teir kundu koyra varisliga framvið. Hann lurtaði ikki eftir. Annar maðurin hjá okkum kom eisini ímóti bilinum fyri at støðga teimum, men sjaførurin lætst ikki um vón. Tískil mátti okkara maður leyfa av vegnum fyri ikki at vera yvirkoyrdur. Tá brast. Hin maðurin í bilinum hevði tá lagt seg niður í bilin, tá ið hann sá, at hetta fór at enda galið.

Hetta bjargaði honum, og hann slapp óskaddur út úr bilinum.

Elisabeth Hentzer

Sambært tí hann greiddi frá, var tað eingin ivi um, at tað var sjaførurin, sum tað var galið við.

Tað var eisini skjótt, at løgreglan eisini kom til ta niðurstøðu, at okkara menn høvdu onga ábyrgd av hesi hending. Tað var tó avrátt, at stýrimansnæmingurin skuldi ikki fara avstað við skipinum. Hann skuldi vera tøkur á staðnum, til alt varð avgreitt. Hann skuldu bígva á einum hotelli, og so skuldi hann fara heim við flogfari. Tað gingu fimm dagar, tá var hann heima.

Buldrasligt við Ólavi Gregersen

Eg var eisini við Ólavi Gregersen, farmaskipinum í Gøtu, uppkallað eftir kenda vinnulívsmannin við sama navni, kendur sum undan-gongumaður innan binding og tøting.

John á brúnni

Vit sigldu til Amerika við frystum fiski. Tann eina túrin vóru vit á veg til Boston. Tá fingi vit eitt ógvusligt ódnarveður, tá ið við koma vestur á Reykjanesryggin. Hesin ryggur er so langur, og hann gongur vestur móti Flemish

á brúnna. Knappliga nú fellur vindurin burtur. Eg hugsaði, at hetta er, sum tað plagar at vera. Nú brennur hann á aftur. Hann hevði verið útsynningur, men nú bar hann aftur á vestri. Nú helt eg, at eg skuldi fara niður og leggja meg eina løtu. So kundi eg fara upp, tá ið hann brendi á aftur. Tá eg komi niður og fari inn á wc, tá siggi eg at eg eri svartur um alt andlitið. Eg hugsaði, at eg hevði ikki verið nakrastaðni, har ím var. So fari eg at vaska tað burtur, men tað fór ongan veg. Tá er frágreiðingin tann, at eg eru blivin bláur um andlitið av vindinum og sjógvinum vit fingi. Hetta hevur verið sum at fáa eitt slag í andlitið.

So eina ferð batnar veðrið, og vit fáa sett ferð aftur á skipið. Vit koma til Boston. Tá koma myndugleikar sum tollarar umborð. Teir hyggja allir so undarlig at mær. Teir skilja ikki, at eg skal siggja soleiðis út. Eg hevði verið nakrar túrir við, so eg kendi

agentarnar. Mær er fortalt, at ein heldur fyri við agentin: "Eg havi ongantið sæð ein mann, sum bara er "nekari" í andlitinum og ikki í restina av kroppinum".

Agenturin visti tó orsökina, hana hevði eg fortalt honum. Men hetta javnaði seg tó sum tíðin leið.

Sigldu niðan eftir ánni

Eg sigldi eisini við Elizabeth Hentzer. Tann, sum átti hana, var ein maður úr Sandavági, Hentza Rasmussen, sum búði í Keypmannahavn. Skipið varð bygt á Skála Skipasmiðju. Har kom eg við sum stýrimaður, tí eitt systkinabarn mítt var skipari. Tað var mest siglt við farmi úr Bretlandi til Suðuramerika. Vit komu nógv til Paraguay. Hetta var ein nokk so áhugaverd sigling. Tað varð eisini siglt millum havnir í Suðuramerika. Ein teinur var einar 800 fjórðingar, og 700 av teimum vóru eftir eini á, La Plata, og áir sum runnu í hana. Teir fyrstu

200 fjórðingarnar kundu vit sigla alt samdøgrið. Men restina av teinum var so myrkt, at vit kundu bara sigla í dagsljósi. Tískil mátti ankrast um náttina. Tað búðu nógv fólk fram við ánni. Hetta vóru mest bóndagarðar. Her kundu vit keypa kúratúr at slakta, so vit kundu fáa feskt kjøt. Tá ið vit ankraðu upp fyri náttina, avtalaðu vit við loðsin, at hetta skuldi vera nær einum bóndagarði, so vit kundu fara í land at keypa kjøt. Hetta var neytakjøt, og neytini skuldu ikki vera undir 18 mánaðar, tá var kjøtið best. Men tað skuldi helst ikki vera meira enn 24 mánaðir, og í hvussu er ikki meira enn trý ár. Tað var eitt merki í oyranum, so vit kundu siggja, nær teir vóru kálvaðir.

Summir av hesum gørdum vóru so stórir, at tað var mett, at har búðu 90 familjur undir sama taki. Hetta vóru bygningar úr timbri og við strátaki.

Heim aftur lastaðu vit timbur. Trøini vóru høgð upp í skógnum og merkt, áðrenn tey vóru flotað í ánni. Tey vóru merkt við framleiðaranum, og ein av teimum var ØK, tann stóra danska fyrirkonan, sum átti plantagur har á leiðini. Henda fyrirkonan var upprunaliga grundað á Fjareystur, men hon fekk seinni nógv virksemi í Suður Amerika.

Farmin heim aftur høvdu vit millum annað til Portugal. Tað vóru bara føroyingar, sum vóru við, teir flestu vóru úr Vágum.

Tað var eisini áhugavert at sigla fram við býir í Suðuramerika. Tá ið hugt varð við kikara, sást nokk so nógv. Í ánni var eisini eitt ríkt djóralív sum alligatorar og krokodillur, so tað var neyvan ráðiligt at svimja í ánni. Tað kundi vera vandamikið.

At sigla á áum er ikki bara sum tað siga tað, so illa sum alt var uppmærkt. Men eg var ongantið við til at taka botn, sum kann vera ein vandi í slíkari sigling.

Tað var ikki bara at siga tað at sigla á teimum stóru ánum.